

βουβαλόβοιδο τό, (Ὁ Ἀγελαδάς. 16).

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ βόειδι.

Τὸ ἐκ βουβάλου καὶ ἀγελάδος γεννώμενον νόθον ζῷον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄγονον. Συνών. βοειδοβούβαλο.

βουβαλοβουνιά ἡ, ἀμάρτ. δ'βαλονβουνιά Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ βουνιά.

Κόπρος βουβάλου: Θὰ δ'βαλονβουνιά κάθιτι (ἐπὶ γυναικὸς ὀκνηρᾶς. θὰ=σάν).

βουβαλογελάδα ἡ, ἀμάρτ. β'βαλονγελάδα Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ γελάδα, δι' ὃ ἰδ. ἀγελάδα.

Θῆλυς βούβαλος, βουβάλα.

βουβαλόδεσμα τό, πολλαχ. γουβαλονδέσματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ'βαλονδέσματος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ δέσμα. Τὸ γουβαλονδέσματος ἐκ τοῦ πληθ. γουβαλονδέσματα.

1) Δέσμα βουβάλου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλῆς 1. 2) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος βουβάλου Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Τάξε, μοντοόπουλλο, τάξε ὀκάδες τὸ λιβάνι

καὶ μὲ βουβαλόδεσμα νὰ κουβαλῆς τὸ λάδι Κύμ.

Νὰ φέρουν ὀκάδες τὸ τσερί τσ' ἀμέτρητο τὸ λάδι

τσαὶ μὲ τὸ βουβαλόδεσμα νὰ κουβαλοῦ τὸ λάδι

Σκῦρ.

Νὰ φέρουν λίτρις τοῦ κιρὶ κὶ λίτρις τοῦ λιβάνι

κὶ 'ς τὰ γουβαλονδέσματα νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι

Αἰτωλ. Συνών. βουβαλόπετσα 2, βουβαλοπέτσι 2, βουβαλοπροβῆ, βουβαλοτόμαρο 2, βουβαλοτούλουμο.

βουβαλοζεύγαρο τό, Ἄνδρ. (Κόρθ.) βουβαλονζεύγαρον Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ ζευγάρι. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Λαογρ. 1, 571 «ἀπάνω εἰς τὴν ἀπιδεᾶν ἀλώνιζεν ἐκεῖνος | μ' ἑφτά βουβαλοζεύγαρα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος».

Ζευγὸς βουβάλων: Ἄσμ.

Σφάζει σαράντα πρόβατα κ' ἐξηνταπέντε γίδια,

δέκα βουβαλονζεύγαρα νὰ φάν οἱ καλεσμένοι

Κόρθ.

Ἀχ, ἄι-Γεώργι, κρύψε μὶ κὰμὶ ἕνα θῆμα,

μὲ τὰ βουβαλονζεύγαρα νὰ κουβαλῶ τὸ θυμῆμα

Ζαγορ.

βουβαλοκέρατο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ κέρατο.

Κέρατον βουβάλου: Ἄσμ.

Σοῦ φέρουν λάδι μὶ τ' ἀσκή, κερὶ μὲ τὸ καλάθι

καὶ 'ς τὸ βουβαλοκέρατο σοῦ φέρνω τὸ θυμῆμα.

βουβαλοκέφαλος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ κεφάλι.

Ὁ ἔχων οἶονεὶ κεφαλὴν βουβάλου, ἀμβλύνους, εὐήθης.

βουβαλοκλέφτης ὁ, Ἰόνιοι Νῆσ. γουβαλοκλέφτης Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ κλέφτης.

Ὁ κλέπτων βουβάλους: Τὸ κάνουνε σὰ τσοῦ βουβαλόκλεφτες (ἐπὶ τῶν φιλονικούντων μὲν εἰς ἄλλα, ὁμονοούντων ὅμως εἰς τὸ ἔγκλημα) Ἰόνιοι Νῆσ. || Φρ. Κάνει τὸ γουβαλοκλέφτη (ἐπὶ τοῦ ὑποκρινομένου ὅτι δὲν ἀναμειγνύεται εἰς μικρὰ παραπτώματα ὥσάν νὰ μὴ τὰ καταδέχεται, ὄντος δὲ τῇ ἀληθείᾳ φαυλοτάτου Λάστ.

βουβαλομόσκαρο τό, ἐνιαχ. βουβαλονμόσκαρον Μα-

κεδ. (Φλόρ.) βουβαλονμούσκαρον Μακεδ. γουβαλομούσκαρο Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ μοςκάρι. Ὁ τύπ. γουβαλομούσκαρον καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1708.

Ὁ μόσχος τοῦ βουβάλου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σφάζει βουβαλονμόσκαρα, τριῶν χρονῶ βουβάλα Φλόρ. Συνών. βουβαλοντάναδο.

βουβαλοντάναδο τό, ἀμάρτ. βουβαλοτάναδο

Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ ντανάδι, παρ' ὃ καὶ δανάδι.

Βουβαλομόσκαρο, ὃ ἰδ.:

Ἀδὺς ἀρνὰ παιδὰ σφάζουν κὶ ἀδὺς βουβάλα μάννες

κὶ ἀδὺς βουβαλοτάναδα σφάζουν τὰ παλληκάρια.

βουβαλόπετσα ἡ, ἀμάρτ. βουβαλόπιτσα Θράκ.

(Κομοτ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ πέτσα.

1) Δέσμα βουβάλου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλῆς 1. 2) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος βουβάλου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Θὰ φέρουν ἀμάξι τοῦ κιρὶ κὶ ἀμάξι τοῦ λιβάνι

κὶ μὶ τὴν βουβαλόπιτσα θὰ κουβανῆσουν λάδι

Κομοτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βουβαλοπέτσι τό, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.—Λεξ. Πε-

ρίδ. Αἰν. Μπριγκ. β'βαλονπέτσ' Θράκ. δ'βαλονπέτσ'

Θράκ. βαλονπέτσ' Θεσσ. (Μηλ. Τίρναβ.) βουβαλόπετσο

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. βουβαλ-λόπετσο

Χίος (Ὁλύμπ. Πυργ.) βουβαλόπιτσου Θράκ. (Ἀδρια-

νούπ.) Λέσβ. βουβαλόπετσο Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ πετσί.

1) Βουβαλόπετσα 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀγόρασα ἕνα κουμμάτ' βαλονπέτσ' νὰ κάνου τσιρβούλια (τσαρούχια) Μηλ.

Νὰ στρώση σαράδα βουβαλοπέτσια καὶ νὰ βάλλῃ ἀποκάτω τὸ νέο νὰ μὴ δόνε φάῃ ὁ δράκως (ἐκ παραμυθ.) Μάν. 2)

Βουβαλόπετσα 2, ὃ ἰδ., Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Ἰων.

(Κρήν.) Λέσβ. Μεγίστ. Ρόδ. Χίος (Ὁλύμπ. Πυργ.): Ἄσμ.

Νὰ ῥκεται ἀμάξιν τὸ κερὶν κὶ ἀμάξιν τὸ λιβάνι

καὶ μὲ τὰ βουβαλόπετσα νὰ κουβαλοῦν τὸ λάδι

Ρόδ.

Ὠχ, ἄι-Γεώργι, γλύτω με ἀπ' τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια,

νὰ φέρω λίτρα τὸ κερὶ καὶ λίτρα τὸ λιβάνι

καὶ μὲ τὸ βουβαλόπετσο νὰ κουβανῶ τὸ λάδι

Σωζόπ.

βουβαλοπροβῆ ἡ, ἀμάρτ. βουβαλονπροβῆ Μα-

κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ προβῆ.

Ἀσκὸς ἀπὸ δέρμα βουβάλου: Ἄσμ.

Νὰ φέρουν βάρκις τοῦ κιρὶ κὶ βάρκις τοῦ θυμῆμα

κὶ μὶ τοῖς βουβαλονπροβῆς νὰ κουβανῶ τοῦ λάδι

Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βούβαλος ὁ, σύνθη. βούβαλους βόρ. ἰδιώμ. βού-

αλ-λος Κάρπ. Χίος βούφαλο Καλαβρ. (Μπόβ.) γούβα-

λος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσην. κ. ἄ.) δρούβαλος Κρήτ.

(Σέλιν. Χαν. κ. ἄ.) Θηλ. βουβάλα σύνθη. βουάλ-λα

Κύπρ. β'βάλα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ βούβαλος = εἶδος αἰγάγου. Τὸ θηλ. βουβάλα καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 575 (ἐκδ. GWagner σ. 161) «ἐγὼ γὰρ [ὁ βοῦς] εἶμαι ἥλιος, τὸ φέγγος ἢ βουβάλα».

1) Ζῶον βοοειδὲς τῆς τάξεως τῶν μηρυκαστικῶν σύ-
νηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Παροιμ. "Ἄλλα λέει ἢ β'βάλα
καὶ ἄλλα ὁ β'βαλάρ'ς (διὰ τὴν σημ. ἰδ. βουβαλάρις) Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. παιδιόφρ.
στ. 546 (ἐκδ. G Wagner σ. 160) «ὁ βοῦς δὲ καὶ ὁ βούβα-
λος ὡς ἤκουσαν τοὺς λόγους... | ἐξήλθον καὶ ἐστάθησαν
οἱ δύο εἰς τὸ μέσον». Τὸ ἄρσεν. Βούβαλους καὶ ὡς πα-
ρωνύμ. Μακεδ. (Βλάστ.) Τὸ θηλ. Βουβάλα καὶ ὡς τοπων.
Θεσσ. Κρήτ. Μακεδ. Στερελλ. β) Μετων. ἄνθρωπος
ἀγροῖκος, ἡλίθιος πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ.
φορτουνατ. Πραῖ. Β στ. 63 (ἐκδ. ΣΞανθουδίδ. σ. 66)
μαθὲς σὰν εἶσαι βούβαλος καὶ μηδὲ πρᾶξιν ἔχης | καὶ
δὲ διαβάσης γράμματα, πῶς θές νὰ τσοῖ κατέχης;» 2)
Ἀρσενικὴ μέλισσα, κηφήν Κρήτ. (Σέλιν.) 3) Θηλ. βου-
βάλα, ὁ μέγας κώδων τῆς ἐκκλησίας Θήρ. 4) Θηλ., εἰ-
δος οἰδήματος Δ.Κρήτ.

Πβ. βουβάλι.

βουβαλοσυκεῖα ἢ, Πελοπν. (Μάν.) γουβαλοσυκεῖα
Πελοπν. (Λογγ. Μεσσ.) γουβαλοσ'κεῖα Πελοπν. (Μεσσ.
Παππούλ.) γουβαλοσ'κεῖα Πελοπν. (Χατζ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαλόσυκο καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εῖα.

Ἡ συκὴ ἢ παράγουσα τὰ βουβαλόσυκα. Ἡ λ.
ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβαλοσυκεῖα καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.)

βουβαλόσυκο τό, Πελοπν. (Καλάμ. Κάμπος Λακων.
Μάν.) γουβαλόσυκο Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κόκκιν. Λογγ.
Παππούλ.) γουβαλόσυκο Πελοπν. (Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ σῦκο.

Ποικιλία σύκου εὐμεγέθους ὠριμάζοντος περὶ τὸ τέ-
λος Αὐγούστου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σκοτώνεις μυῖγες δεκοχτῶ | κ' ἐξήντα βουβαλόσυκα
ἀπὸ τῆ βουβαλοσυκεῖα.

(σχωπτικόν) Μάν.

βουβαλοτόμαρο τό, πολλαχ. βουβαλοντόμαρου πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. β'βαλοντόμαρου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
γουβαλοτόμαρο Πελοπν. (Λάστ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ τομάρι.

1) Δέρμα βουβάλου πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βου-
βαλζα 1. 2) Ἀσχὸς ἐκ δέρματος βουβάλου Ἡπ. Μα-
κεδ. (Καταφύγ. Φλόρ. Χαλκιδ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ. Λάστ. Ὀλυμπ. κ. ἄ.): Πῆρι δὲ β'βαλοντό-
μαρα κὶ τὰ γόμονοι μέλ' (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. || Ἄσμ.

Σοῦ τάζου ἀμάξι τοῦ κιρί, ἀμάξι τῆ θυμνὰ
κὶ 'ς τὰ βουβαλοντόμαρα νὰ κουβανῶ τοῦ λᾶδι

Μακεδ.

Νὰ φέρω λίτρες τὸ κερί καὶ ὀκάδες τὸ λιβάνι
καὶ σὲ γουβαλοτόμαρα νὰ κουβαλῶ τὸ λᾶδι

Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βουβαλοτούλουμο τό, πολλαχ. βουβαλ-λοτούλουμο
Χίος (Βίχ.) β'βαλοντούλουμον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ τουλούμι.

Βουβαλοτόμαρο 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄγε μου Γεώργι, κρῦψε με ἀφ' τοῦ Τούρκου τὸ χέρι...
μὲ τὸ βουβαλοτούλουμο νὰ κουβαλῶ τὸ λᾶδι

Χίος

Νὰ ζουγραφίσ' τὸν ἄι-Γεώργι μὲ τὸ χρυσὸ κοντάρι
καὶ μὲ τὸ βουβαλοτούλουμο νὰ κουβαλῇ τὸ λᾶδι,

ν' ἀνάφτη τὴν καντήλα μου κάθε πρωὶ καὶ βράδυ

Θράκ.

βουβαλούδι τό, ἐνιαχ. βουβαλούδ' Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος διὰ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Βουβαλάκι 1, ὁ ἰδ.

βούβαμα τό, Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ ρ. βουβαίνω.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαμάγρα ἢ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άγρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαμάρα ἢ, σύννηθ. β'βαμάρα πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. βουβομάρα L Roussel Grammaire 311 γ'βα-
μάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άρα.

1) Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., σύννηθ.: Βουβαμάρα ἔχει καὶ
δὲ μιλάει. Τὸν ἔπασσε βουβαμάρα σύννηθ. || Φρ. Βουβαμάρα
καὶ δαγκαμάρα! (νὰ βουβαθῇς καὶ νὰ δαγκώσης τὴ
γλῶσσα σου!) Θεσσ. β) Σιγὴ πολλαχ.: Θανάτου βουβα-
μάρα ἸΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 221 Νέκρα καὶ βουβαμάρα
σ' ὅλη τὴν πόλιν ΧΧριστοβασίλ. Θεσσαλ. 2. 2) Ἐλλειψις
ἀκοῆς, κωφότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐπαθα 'ς τ' ἀφτιά μ'
νὰ γ'βαμάρα. Μὴ πλάκονσι νὰ γ'βαμάρα 'ς τ' ἀφτιά κὶ
δὲν ἀκῶ.

βουβαμὸς ὁ, σύννηθ. βουβ-βαμὸς Κῶς βουαμ-
μὸς Μεγίστ. β'βαμὸς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουβαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αμὸς.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουβαμὸς τὸν ἔπασσε
καὶ δὲ μιλάει σύννηθ. Βουβ-βαμὸς καὶ βουβάγρα σου!
(ἀρά) Κῶς.

βουβαντώνις ὁ, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ ὀνόμ. Ἀντώνις.

Ἀνθρωπος βουβὸς καὶ μεταφ. ἀνόητος (διὰ τὴν σημ.
ἰδ. ἄγδ-Ἀντώνις).

βουβάρα ἢ, ἀμάρι. βωβάρα Σύμ. βουάρα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουάρα ἐν' ἡ γειτο-
νὰ Ρόδ. Βουάρα νὰ σ' εὔρη! (ἀρά) αὐτόθ.

βουβᾶτος ἐπίθ. ἀμάρι. βωβᾶτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς, παρ' ὁ καὶ βωβὸς, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Βωβός, ἄλαλος. Συνών. βουβὸς Α 1.

βουβ-βουτῶ Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. βοῦ.

Τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους (ὑποτονθορύζων βοῦ βοῦ βοῦ
μορ. δηλωτικῶν ψύχους): Βουβ-βουτῶ 'πὸν τὴν κρυότην.

βούβης ὁ, Κῶς Σύμ. βοῦβος Καππ. (Ποταμ. Σι-
νασο.) βοῦγος Καππ. (Φάρασ.) γούβης Πελοπν. (Ἀρ-
καδ. Λάστ.) γούβ'ς Θράκ. (Αἰν.) βοῦβος τό, Καππ.
(Ἀνακ.)

Λέξις πεποιημένη. Τὸ βοῦβος καὶ παρὰ Σταφίδ. (ἐκδ.
É Legrand Biblioth. 2, 15) «τοῦ βούβου ἡγουν τῆς κου-
κουβάγιας». Τύπ. γοῦβις παρὰ Σομ.

